

Kufrová mise

Děvčata byla většinou v balení lepší. Díky tomu, že si vše pečlivě poskládala, vypadalo to, že věcí nemají tolik jako kluci. I tak bylo velmi obtížné kufr zapnout a do některých se nevešlo úplně všechno.

Naštěstí na scénu vstoupila paní učitelka, která byla na kufrovou misi dokonale připravena. Nejprve nechala dětem dostatek času, aby své věci jakžtakž posbíraly a nahromadily v kufru nebo alespoň v jeho blízkosti. Poté vešla do prvního pokoje, přejela ho zkušeným pohledem a začala sbírat zapomenuté věci z poliček, nočních stolků i pod postelemi.

„A teď koupelna, ta nikdy nezkłame,“ řekla si pro sebe a vrátila se s náručí ručníků, kosmetických taštiček, kartáčků na zuby a sprchových gelů.

Když se jí podařilo nahromadit všechny věci na jednu obří hromadu v kufru vyděšeného majitele, zakončila svou práci otázkou: „Boty z šatny máš?“

Jakmile si dítě přineslo boty, začala věci pečlivě srovnávat a využívat každou volnou skulinku. Hromada věcí se jako zázrakem zmenšila až tak,

že se dokonce do kufru podařilo vměstnat i nějaké příruční zavazadlo. Přesto měly děti pochybnosti, zda bude kufr možné zavřít. Paní učitelka však obratně nalehla na víko, děti pomohly a kufr se vítězoslavně zapnul.

Tento proces se opakoval v každém pokoji. Odhodlání paní učitelky s každým dalším kufrem sláblo, ale nevzdala to. Po zapnutí posledního kufru z posledních sil zavelela: „Odchod na hřiště.“

Hurá domů

Po obědě následoval přesun kufrů do autobusu, poslední zamávání hotelu a hurá domů. Paní učitelka rozdala poslední lízátko a v nastalém krátkém tichu přerušovaném šustěním papírků a občasným mlasknutím začala během chvilky hlasitě pochrupovat. Řada dětí ji postupně následovala a autobus se spokojeně ubíral k domovu. Před školou už čekal dav rodičů. Děti se nadšeně rozeběhly do jejich náručí a společně s rodiči pak šli najít kufr.

„Ještě mikina!“ zavolal Šimon vylekaně a rychle zaběhl zpět do autobusu.

Autobus odjel, ale před školou zůstal stát Karel.

„Zase jsem poslední,“ posteskl si smutně. „Vždycky jsem poslední. I ve družině stojíme s paní družinářkou před školou, družina je zamčená a všichni už jsou doma. Jen já ne.“

„Asi je někde na cestě zácpa, to se stane,“ uklidňovala ho paní učitelka, zatímco nenápadně kontrolovala mobil, jestli nemá zprávu od Kájových rodičů.

Společně stáli před školou, povídali si o všem možném a asi po půl hodině Kája nadšeně zvolal: „Tamhle je tátovo auto, už jede!“

Opravdu – před školou zastavilo černé auto. Kájův tatínek vystoupil, pozdravil, naložil kufr a bez dalšího slova se vrátil za volant.

„Hezký víkend a děkuji, bylo to prima,“ řekl rozpačitě Kája, usmál se na paní učitelku a nasedl do auta.